

Annex 6

(39)
11/08/07

ARRONDISSEMENTRECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE
Sector Bestuursrecht
Rechtseenheidskamer Vreemdelingenzaken



UITSpraak

Ingevolgs artikel 4:77 Algemene wet bestuursrecht
juncto artikel 23a Vreemdelingenwet

Reg.nr.: AWR 97/4707 VRWET

Inzake : José Maria SISON, wonende te Utrecht, eiser, gemachtigde R.D. van As, werkzaam bij Bus-Voorman, Van As & De Vries advocaten te Nieuwegein,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie, verweerder, gemachtigde mr G.M.H. Hoogvliet, advocaat te Den Haag.

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Eiser, geboren op 8 februari 1939, bezit de Filipijnse nationaliteit. Hij verblijft sedert 23 januari 1987 als vreemdeling in de zin van de Vreemdelingenwet in Nederland. Op 20 oktober 1980 heeft eiser verzocht om toelating als vluchteling en om verlening van een vergunning tot verblijf wegens klemmende redenen van humanitaire aard. Bij beschikking van 13 juli 1990 is op deze aanvragen afwijzend beslist.

Bij schrijven van 6 augustus 1990 heeft eiser bij verweerder een verzoek om herziening ingediend. Op dit verzoek is niet binnen de in artikel 94, tweede lid, Vw (oud) genoemde termijn van drie maanden een beslissing genomen, zodat dit verzoek ingevolge dat artikel niet geacht moet worden te zijn afgewezen. Tegen deze nietieve beslissing heeft eiser bij schrijven van 6 december 1990 beroep ingesteld bij de Afdeling rechtspraak van de Raad van State.

Verweerder heeft, alvorens een verweerschrift uit te brengen, de Adviescommissie voor vreemdelingenzaken (ACV) ingeschakeld. De ACV heeft eiser op 25 februari 1991 gehoord en op diezelfde dag aan verweerder geadviseerd het ingenomen standpunt te handhaven.

Bij uitspraak van 17 december 1992, no R02.80.4934, (RV 1992, 12), heeft de Afdeling rechtspraak van de Raad van State de beslissing van verweerder vernietigd.

Bij beslissing van 26 maart 1993 heeft verweerder, opnieuw beslissend op het verzoek om herziening van eiser, dit verzoek wederom afgewezen. Tegen deze beslissing heeft eiser bij schrijven van 23 april 1993 beroep ingesteld bij de Afdeling rechtspraak van de Raad van State.

Bij uitspraak van 21 februari 1995, no R02.83.2274 (RV 1995, 2) heeft de Afdeling bestuursrechtpraak van de Raad van State de beslissing van 26 maart 1993 vernietigd.

Bij schrijven van 26 juni 1995 heeft eiser beroep ingesteld bij de rechtbank tegen het niet tijdig nemen van een (nieuw) besluit op het verzoek om herziening van 6 augustus 1990.

Bij uitspraak van 29 april 1996 heeft de rechtbank het beroep gegrond verklaard en bepaald dat verweerder binnen zes weken na de datum van verzending van de uitspraak een beslissing dient te nemen op het verzoek om herziening van 6 augustus 1990.

Bij besluit van 4 juni 1996 heeft verweerder opnieuw besloten om de verzoeken om toelating als vluchteling en verlening van een vergunning tot verblijf af te wijzen. Bij het besluit van 4 juni 1996 heeft verweerder voorts bepaald dat eiser niet zal worden verwijst naar de Filipijnen zolang hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967, of voor een behandeling die een schending oplevert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Tonalotte heeft verweerder bij het besluit eiser gelast Nederland te verlaten. Het besluit is bij 18 juli 1996 aan eiser uitgeroekt.

2. Eiser heeft bij beroepschrift van 12 augustus 1996 (tegen die besluit beroep ingesteld) bij de arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage, nevonzittingsplaats Amsterdam. Bij schrijven van 26 november 1996 heeft eiser zijn beroep gemotiveerd. Op 5 november 1996 zijn de op de zaak betrekkinghebbende stukken van verweerder ontvangen. In het verweerschrift van 22 november 1996 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

3. De rechtbank heeft het beroepschrift samen met de beroepschriften onder nr. AWB 97/4708 VRWET en AWB 97/4752 VRWET tot behandeling naar de Rechtsaenheldkamer verwezen. Verweerder heeft desgevraagd een aanvullend verweerschrift ingezonden op 18 mei 1997. Eiser heeft bij brief van 9 juni 1997 gerepliceerd. Ten slotte heeft verweerder op 18 juni 1997 gedupliceerd.

4. De rechtbank heeft het onderhavige beroep ter behandeling gevoegd met de beroepen onder de nrs. AWB 97/4708 VRWET en AWB 97/4752 VRWET. De openbare behandeling van de beroepen heeft op 19 juni 1997 plaatsgevonden. Eiser is eidaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

II. OVERWEGINGEN

5. Met betrekking tot de ontvankelijkheid van het beroep overweegt de rechtbank als volgt. Het bestreden besluit van 4 juni 1996 is op diezelfde datum aan de gemachtigde van eiser verzonden. In het bestuursrecht is algemeen aanvaard dat toezending van een besluit aan de gemachtigde van een belanghebbende geldt als bekendmaking van het besluit. Dit betekent dat de termijn voor het instellen van beroep is aangevangen op 6 juni 1996, welke termijn ingevolge artikel 33c Vw-stdigt op 3 juli 1996. Het beroepschrift is van 12 augustus 1996. De termijn waarbinnen beroep kan worden ingesteld, is dan ook overschreden.

Verweerder heeft evenwel in de clausule bij het bestreden besluit van 4 juni 1996, waarin wordt aangegeven welk rechtsmiddel kan worden aangewand tegen dat besluit, uitdrukkelijk vermeld dat beroep moet worden ingesteld binnen vier weken na de dag waarop het besluit aan de vreemdoling of diens wettelijk vertegenwoordiger is uitgeroekt dan wel, indien dat niet mogelijk is gebleken, over de post is toegezonden naar het laatste bekende adres. Overeenkomstig de uitspraak van de Rechtsaenheldkamer van 24 oktober 1996 met nummer AWB 96/7365 VRWET (MR 1996, nr 178), leidt deze door verweerder gecreeerde onduidelijkheid over de aanvang van de beroepstermijn tot verschoonbaarheid van de termijnoverschrijding.

Gelet op het voorgaande is het beroep ontvankelijk.

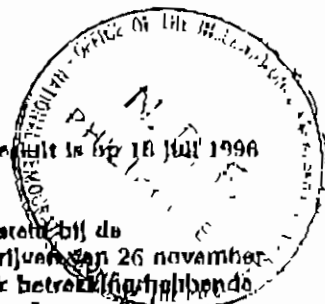
6. In het dossier dat door verweerder ingevolge artikel 8:42 Awb aan de rechtbank is toegezonden en waarvan eiser een kopie heeft ontvangen ontbreken de departementale producties 27 tot en met 94. Verweerder heeft zich ten aanzien van die stukken beroepen op artikel 8:29 Awb. Eveneens ontbreekt het operationeel materiaal dat ten grondslag heeft gelegen aan de brief van het Hoofd van de Binnenlandse Veiligheidsdienst aan verweerder van 3 maart 1993. Ten aanzien van deze laatste stukken heeft de Minister van Binnenlandse Zaken zich beroepen op artikel 8:29 Awb en de artikelen 23 en 24 van de Wet op de Inlichtingen- en Veiligheidsdiensten.

Op verzoek van de rechtbank zijn al deze stukken, die betrekking hebben op het onderzoek van de Binnenlandse Veiligheidsdienst naar de activiteiten van eiser gedurende zijn verblijf in Nederland, aan de rechtbank ter inzage gegeven. De rechtbank heeft de voorzitter van de kamer verzocht van deze stukken kennis te nemen. Op grond van het door deze uitgebrachte verslag heeft de rechtbank besloten dat de beperking van de kennisneming van deze stukken gerechtvaardigd is. Aangezien eiser de daartoe in het vijfde lid van artikel 8:26 vermelde toestemming heeft verleend, heeft de rechtbank de inhoud van deze stukken, voorzover daar via de voorzitter van de kamer kennis van is genomen, wel in haar beoordeling van het geschil betrokken.

7. In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit, voorzover inhoudende dat aan eiser toelating als vluchteling en verlening van een vergunning tot verblijf wordt geweigerd, in rechte stand kan houden.

8. Voor de feiten die de rechtbank aan zijn oordeel ten grondslag heeft gelegd wordt verwezen naar de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtpraak van de Raad van State van 21 februari 1995 (nr. R02.93.2274).

9. Op grond van deze uitspraak moet als in rechte vaststaand worden aangenomen, dat aan eiser de bepaling van artikel 1P van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden tegengeworpen, dat eiser gegronde





vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 15 van de Vreemdelingenwet en dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) er aan in de weg staat dat elser - direct of indirect - naar zijn land van herkomst wordt verwijzd.

10. De eerste vraag die partijen verdeeld houdt is, of de uitspraak van de Afdeling verweerder de ruimte biedt om met toepassing van artikel 15, tweede lid Vw. aan elser toelating als vluchteling te weigeren nu verweerder er niet in is geslaagd om toelating van elser in een ander land dan de Filippijnen te verzekeran. Het tweede lid van artikel 15 Vw. luidt:

"De toelating kan niet worden geweigerd dan om gewichtige redenen aan het algemeen belang aansluitend, indien de vreemdeling door de weigering genoopt zou worden zich onmiddellijk te begeven naar een land als bedoeld in het eerste lid."

11. In genoemde uitspraak heeft de Afdeling onder andere overwogen:

"Gezien het vorenstaande zal de Afdeling vervolgens nagaan of de door verweerder (subdijstr) gegeven motivering om appelland op grond van artikel 15, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, de toelating tot Nederland te weigeren, toereikend is.

Hoewel de Afdeling hier door verweerder gestelde belang erkent, mede gelet op de door haar geconstateerde aanwijzingen voor persoonlijke conflicten tussen appelland en vertegenwoordigers van terroristische organisaties, kan dit - indien niet gegarandeerd is dat appelland in een ander land dan de Filippijnen zal worden toegelaten - niet leiden tot het gerechtvaardigd inroepen van artikel 15, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Het aan staat in de weg dat een dergelijke weigering om appelland toe te laten als strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, hierna te noemen: het EVRM, moet worden geoordeeld."

12. Elser leidt uit deze formulering af dat de Afdeling aan verweerder bedoelde ruimte niet heeft gelaten en dat de weigering hem als vluchteling toe te laten in strijd is met deze uitspraak.

13. Verweerder heeft betoogd dat de uitspraak van de Afdeling niet tot toelating van elser als vluchteling dwingt, omdat artikel 3 EVRM, dat naar het oordeel van de Afdeling aan de toepassing van het tweede lid van artikel 15 Vw. in de weg staat, naar vaste jurisprudentie van de Afdeling, evenmin als de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag, tot verblijfsaanvaarding dwingt, maar slechts aan de uitzetting naar het land van herkomst in de weg staat. Van uitzetting van elser naar zijn land van herkomst zal verweerder, zo is in het betrokken besluit overwogen, afzien. Verweerder heeft er daarbij op gewezen, dat bij de behandeling van het beroep bij de Afdeling door verweerder uitdrukkelijk de stelling is betrokken dat elser uit Nederland uitgezet dient te worden, ook als dit zou betekenen dat elser naar zijn land van herkomst zou moeten terugkeren, en dat het nu door verweerder ingenomen standpunt - dat elser ondanks de weigering van de toelating toch niet uitgezet zal worden - toen in het geheel niet ter sprake is geweest.

14. De Afdeling heeft de hierboven in rechtsoverweging 11. weergegeven overweging doen volgen door de overweging:

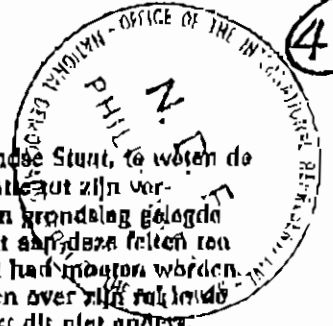
"Met appelland is de Afdeling, mede op grond van het hiervoor overwogene, met name met betrekking tot het vluchtelingchap van appelland, van oordeel dat deze bij terugkeer naar de Filippijnen het reële gevaar loopt te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM."

Op grond van deze en de hiervoor geleverde overweging stelt de rechtbank vast, dat verweerder terecht heeft opgemerkt dat de Afdeling bij haar oordeel uitgegaan is van het voornemen van verweerder elser naar zijn land van herkomst uit te zetten.

De rechtbank heeft vastgesteld dat het vaste jurisprudentie is van zowel het Europees Hof voor de Rechten van de Mens als de Afdeling (bestuurs)rechtspraak van de Raad van State, dat een aan mogelijke schending van artikel 3 EVRM geen aanspraak op een verblijfsstatel ontleend kan worden. Slechts de uitzetting naar een land waar het reële risico van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM bestaat levert schending van artikel 3 EVRM op.

Aangezien verweerder niet langer voornemens is elser uit te zetten en er derhalve van schending van artikel 3 EVRM geen sprake meer kan zijn, is aan de laatste zin van de onder rechtsoverweging 11. weergegeven overweging van de Afdeling rechtspraak de betekenis komen te ontvallen. Niet langer kan gesteld worden dat artikel 3 EVRM er aan in de weg staat, dat verweerder gebruik maakt van de hem in artikel 15, tweede lid Vw. verleende bevoegdheid om aan elser toelating als vluchteling te weigeren.

15. Het is vaste jurisprudentie dat aan het Vluchtelingenverdrag geen aanspraak op toelating als vluchteling kan worden ontleend. Ook de artikelen 15 e.v. van de Vreemdelingenwet verliezen niet zonder meer die aanspraak. Het is echter beleid van verweerder om, indien zich een situatie voordoe dat er sprake is van gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag en er geen ander land is dat de asielzoeker wil toelaten, de vreemdeling toe te laten als vluchteling. Verweerder heeft in beginsel de bevoegdheid om hierop een uitzondering te maken. Naar het oordeel van de rechtbank kan niet gesteld worden dat verweerder ten aanzien van elser niet op redelijke wijze van deze bevoegdheid gebruik heeft



gemaakt, gezien het ook door de Afdeling erkende "gewichtig belang van de Nederlandse Staat, te weten de integriteit en geloofwaardigheid van Nederland als soevereine staat, met name in relatie tot zijn verantwoordelijkheden tegenover andere staten." Da door de Afdeling aan dit oordeel ten grondslag gelegde feiten zijn ook voor de rechtbank van doorslaggevende betekenis. Niet is gebleken dat aan deze feiten ten tijde van de nu bestreden beslissing door verwoerder een andere betekenis toegekend had moeten worden. Hetgeen elser heeft opgemerkt over de veranderde politieke situatie in de Filipijnen en over zijn talrijke onderhandelingen tussen de Filipijns autoriteiten en de communistische partij maakt dit niet anders, mitszoo de gewichtige redenen - zoals blijkt uit de uitspraak van de Afdeling - op andere feiten zijn gebaseerd.

16. Het beroep van elser tegen de weigering hem als vluchteling tot Nederland toe te laten dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

17. Vervolgens dient de vraag beantwoord te worden of verwoerder aan elser terecht de verlening van een vergunning tot verblijf heeft geweigerd. De rechtbank overweegt daaromtrent als volgt.

18. Het is bevestigd van verwoerder om Indien zich een situatie voordoet, waarin een vreemdeling bij terugkeer naar het land van herkomst het rebé gevaar loopt onderworpen te worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, een vergunning tot verblijf zonder beperkingen te verlenen. Dat een dergelijke situatie zich ten aanzien van elser voordoet wordt niet langer bestreden. Verwoerder heeft echter aangevoerd, dat ook in een dergelijke situatie het vijfde lid van artikel 11 Vv. van toepassing is: "Het verlenen van een vergunning tot verblijf ... kan worden geweigerd op gronden aan het algemeen belang ontleend."

19. De rechtbank kan elser niet volgen in zijn stelling, dat een vergunning tot verblijf niet geweigerd kan worden omdat de bescherming die artikel 3 van het EVRM biedt absoluut is en geen ruimte laat voor een nadere afweging tussen het belang van appellant van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM gevechtvaard te blijven en het algemeen belang bij weigering van een vergunning tot verblijf. Gevat voor schending van artikel 3 van het EVRM doet zich immers niet voor, zoals hierboven onder rechtsoverweging 14. reeds is overwogen, omdat verwoerder heeft besloten van gedwongen verduistering van elser af te zien. Het is vaste jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtpraak dat, zoals ook in de uitspraak van de Afdeling van 20 december 1988 (no. R02.82.2322/182-256) is overwogen, "het absolute karakter van artikel 3 EVRM een weigering van een vergunning tot verblijf niet in de weg staat, nu, zoals uit de stukken is gebleken, uitzetting naar Somalië ten tijde van de bestreden beslissing niet aan de orde was". Deze jurisprudentie is in overeenstemming met die van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

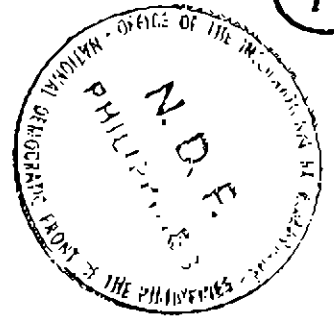
20. De rechtbank onderschrijft niet de stelling van elser dat de situatie, waarin een vreemdeling enerzijds niet met uitzondering wordt bedreigd, doordat verwoerder afziet van het gebruik van de hem in artikel 22 verleende bevoegdheid, maar aan hem anderzijds ook geen straf tot verblijf wordt verleend, voor onrechtmatig moet worden gehouden. Blijkens de parlementaire geschiedenis is de mogelijkheid daartoe door de wetgever bij de herziening van de Vreemdelingenwet wel uitdrukkelijk opengehouden. De rechtbank verwijst hiervoor in het bijzonder naar de passages uit de Handelingen van de Tweede Kamer over de betekenis van het Soering-arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens voor het Nederlandse vreemdelingenrecht (TK 1991 - 1992, 22735, nr 3, blz 22-23).

De rechtbank is wel van oordeel dat een dergelijke situatie in zijn algemeenheid onwenselijk is en tot uitzonderingen beperkt dient te blijven. De vraag of verwoerder in dit geval op grond van een redelijke afweging van belangen tot het besluit is kunnen komen een dergelijke situatie in het leven te roepen beantwoordt de rechtbank bevestigend. Voor wat betreft het algemeen belang dat hierbij in het geding is verwijst de rechtbank naar hetgeen onder rechtsoverweging 15. is overwogen; aan de door elser in dit verband naar voren gebrachte belangen heeft verwoerder in redelijkheid minder gewicht kunnen toekennen. Van doorslaggevende betekenis acht de rechtbank hierbij dat de rechtspolitieke gevolgen van het in geding zijnde besluit, waarbij moet worden gedacht aan aanspraken op voorzieningen, nog niet zijn vastgesteld, en in dit geding niet aan de orde zijn. Zij kunnen aan de beoordeling door de rechter worden onderworpen op het moment dat door het bestuur terzake daarvan besluiten zijn genomen.

21. Op grond van het vorenstaende is de rechtbank van oordeel dat ook het beroep tegen de weigering om elser een vergunning tot verblijf te verlenen ongegrond verklaard moet worden.

22. De rechtbank ziet in dit geval geen aanleiding tot kostenveroordeling en evenmin tot vergoeding van het betaalde griffierecht.

43



III. BESLISSING

De Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

1. verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mrs T.M.A. Claessens, A.H. Klat en E. Steendijk en in het openbaar uitgesproken op 11 september 1987 door mr T.M.A. Claessens, in tegenwoordigheid van de griffier mr M.J.F. Stuijverer.

griffier

voorzitter

afschrift verzonden op: 11 SEP. 1987